

„ЧАРОЛИЈА“

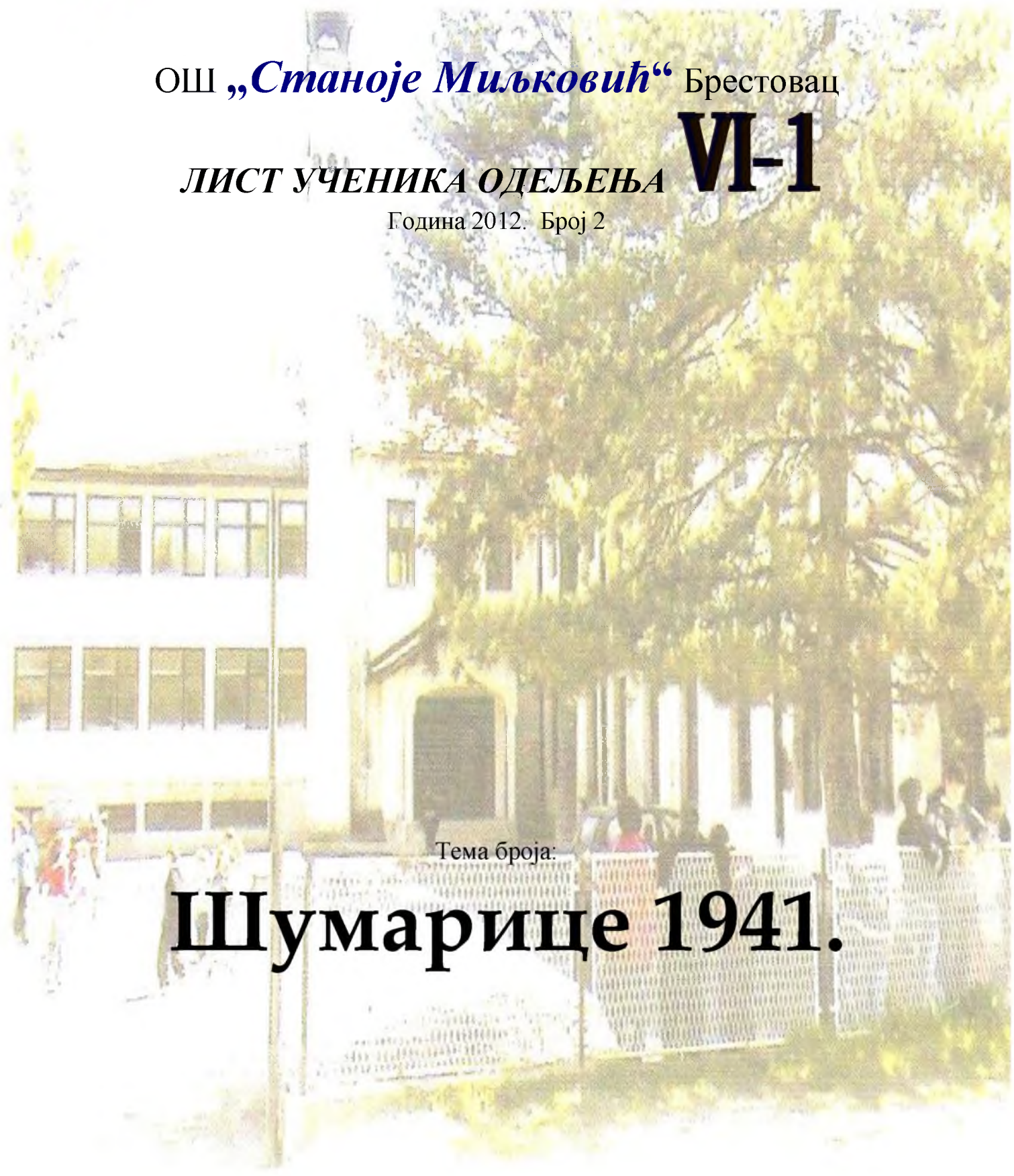
ОШ „Станоје Миљковић“ Брестовац

ЛИСТ УЧЕНИКА ОДЕЉЕЊА **VI-1**

Година 2012. Број 2

Тема броја:

Шумарице 1941.

Весела редакција листа:

Главни и одговорни уредник- **Александра Драгомировић**

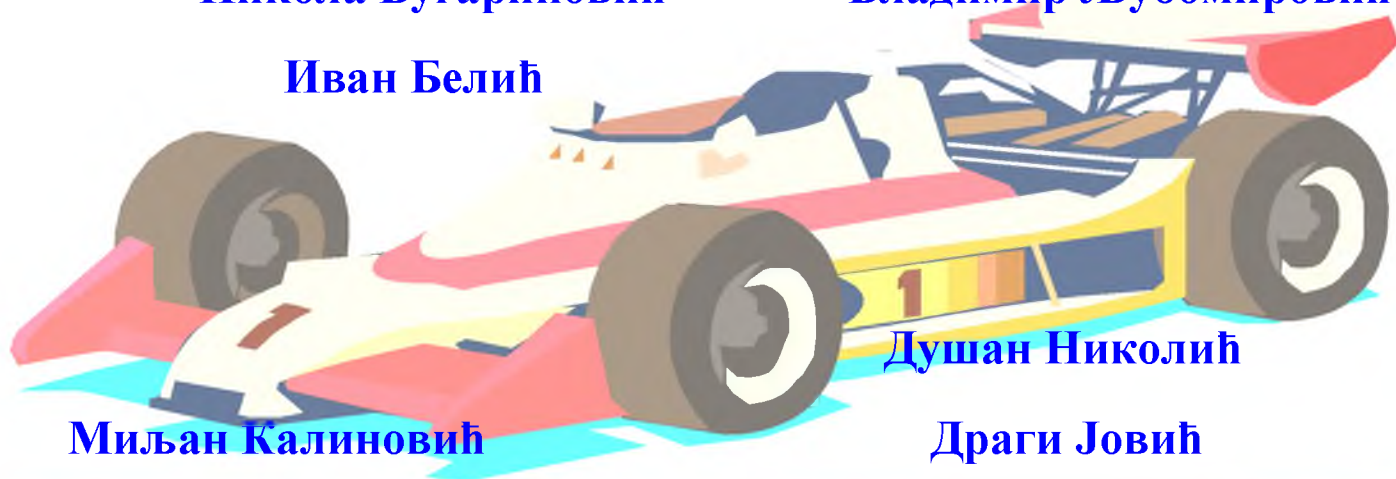
Креативни уредник- **Наташа Србуловић**

Новинари:

Никола Бугариновић

Владимир Љубомировић

Иван Белић

Душан Николић

Миљан Калиновић

Драги Јовић

Анђела Николић

Наталија Антонијевић

Марија Марић

Милана Човикановић

Вишњица Марјановић

Катарина Будић

Снежана Павловић

Маја Палковић

Реч уредника:

Поштовани читаоци, одељење 6-1 припремило је нови број свог одељењског листа „**ЧАРОЛИЈА**“. Главна тема овог броја је сећање на стрељање ученика и професора у Шумарицама 21. октобра 1941. године. Овај дан обележава се као Дан сећања на све српске жртве у Другом светском рату. Припремили смо текстове о овом догађају. Наш лист има и своје редовне рубрике које ће Вас забавити и информисати о нашем раду и о дешавањима у нашој школи. Захваљујемо се одељењском старешини, Снежани Живковић на указаној помоћи као и директору школе, Драгану Влаховићу и педагогу Аци Младеновићу на сарадњи и подршци.

Захваљујући томе што постоји сајт наше школе овај лист је припремљен у електронској форми, што је нама јефтиније, а могу да га прочитају сви на свету, а не само они који су нам близу.

На овај начин штедимо папир и помажемо у очувању животне средине.

Уживајте! Очекујемо Ваше критике, коментаре и похвале.

Александра Драгомировић

Наташа Србуловић

Немачка казнена експедиција – Крагујевачки октобар

Јединице нацистичке немачке војске су 20. и 21. октобра спровеле масакр над цивилним становништвом у Крагујевцу. У овом злочину страдало је око 2800 људи, а међу њима и ученици и професори мушке гимназије.

Зашто?

Сматра се да је овај стравични злочин немачка одмазда за напад на Немце који су се враћали из Горњег Милановца према Крагујевцу, а који су извршили партизани. Према званичним подацима погинуло је 10 Немаца, а рањено 27. По окупаторском рачуну за одмазду требало је стрељати преко 2000 Срба.

Како се све догодило?

Постоје различити извештаји и представљања о дешавањима из Крагујевца и околине из тих дана. Ицрпан извештај о стању у Крагујевцу поднео је 20. октобра 1941. крајскокомандант у Крагујевцу Бишофсхаузен. Каже се да су хапшења почела 18. октобра. Хапшење је вршено по списковима. Хапшени су мушкарци, Јевреји, комунисти... Пошто број ухапшених није био Немцима довољан за одмазду, почело се са хапшењима по трговима, улицама, кућама. Хапшени су мушкарци по околним селима старости између 16 и 60 година, а међу њима и свештена лица. Одлука шефа казнене експедиције мајора Кенига била је да се стреља 2300 људи.

Марисав Петровић је о овим дешавањима записао: „ На дан 19. октобра изјутра у читавом граду је почела рација. Немци су све мушкарце од 16 до 60 година похапсили и затворили у артиљеријску касарну код сајмишта. Хапсили су све: по кућама, на улици, у кафани, ђаке и професоре у школи, чиновнике па и раднике. Ухапшено је преко 6000 људи.“

Током дана 19. октобра обављена су хапшења и појединачна убијања у селима око Крагујевца. Прво масовно стрељање грађана у Крагујевцу извршено је 20. октобра 1941. Изведене су на стрељање две групе цивила. Стрељана је група од 66 особа, највише Јевреја, а затим група од 53 особе из затвора, у којој је било и предратних робијаша. Највеће стрељање извршено је 21. октобра 1941. Тог дана Немци су извели 2301 особу пред стрељачки строј код Централног гробља српске војске из 1914. и 1915. године у Шумарицама. Стрељање је почело у 7 сати ујутру. Одвођене су на стрељање групе од по сто људи. До два часа по подне стрељано је 2272 особе док су 29 лица преживела стрељање. Међу стрељанима било је 217 малолетних лица. Од тога преко 15 година имало је 60 ученика гимназије и 134 малолетника који нису ишли у школу, као и 23 деце испод 15 година старости.

Немци су желели да стрељањем грађана у Крагујевцу и његовој околини дају пример строгости окупаторске власти и како би заплашили шире слојеве становништва у циљу смиривања побуне у Шумадији.

О тачном броју жртава било је пуно неслагања, али историчар Ненад Ђорђевић, директор музеја 21. октобар саопштио је да је утврђени број жртава 2799, а подаци СПЦ се слажу са овим бројем. Станиша Бркић, кустос музеја, је у књизи „Име и број“ из 2007. објавио имена и личне податке 2796 жртава стрељања у Крагујевцу.

Ухапшени грађани Крагујевца, а међу њима и ученици одељења V-3

Пред почетак стрељања 21. октобра 1941.

Фото: Никола Бугариновић

Стрељање ученика и професора

Још 17. октобра градска полиција упутила је директорима школа наредбу да доставе спискове ученика који су положили 7. и 8. разред, а нису се уписали у наредни, као и оних који се не појављују у школи. Из Прве мушке гимназије изведена су по два одељења 7. и 8. разреда, а из једног одељења петог разреда одабрани су крупнији ученици и прикључени старијима. Из Друге мушке гимназије изведени су сви ученици, а онда одвојени страји од 16 година. У Учитељској школи још увек није било ученика, али су изведени професори и послужитељ, а директор школе, Милоје Павловић, је ухапшен код куће.

До стрељања људи су смештани у топовске шупе. Након испуњења квоте за одмазду преостали заробљеници су задржани да раде на укопавању мртвих. После тога су пуштени кући. Међу онима који су преживели је и, касније, чувени глумац Милосав Мија Алексић(1923-1995).

Према подацима музеја „21. октобар“ стрељано је 40 деце узраста од 11 до 15 година и 261 младић средњошколског узраста, рођени од 1922. до 1925. а били су ученици Прве и Друге гимназије, Учитељске, Грађанске, Војно-техничке и Занатлијске школе, али и земљорадници и радници. Међу четрдесеторо деце су и мали Роми чистачи ципела.

фото: Никола Бугариновић

Спомен парк „21. октобар“

У спомен на жртве стрељања читав простор Шумарица је претворен у спомен-парк у коме се, између осталих, налазе Споменик стрељаним ђацима и професорима, Споменик бола и пркоса, Споменик чистачима обуће, споменик „Сто за једног“, споменик „Отпор и слободе“...

фото: Наталија Антонијевић

На улазу у спомен-парк подигнута је зграда Музеја „21. октобар“. Зграда је специфична по томе да нема прозоре како би се нагласио безизлаз људи пред стељачким водом.

У спомен-музеју сачуване су 42 поруке стрељаних, исписиване на комадима папира, полеђини фотографија или докумената које су ухапшени имали при руци. Написали су:

Божидар Милинковић – *„Мила Руџице, опрости ми све на последњем часу. Ево ти 850 динара, твој Божја.“*

Лазар Петровић-*„Драга Лело, Секо и Бато, куцнуо је задњи час, опростите свом тати. Љуби вас све Лазар. Хтедох се сликати с тобом Лело, али ти одгоди. Жао ми је.“*

Никола Симић- *„ Ја и Аџа одлазимо заједно. Љуби вас отац, живите у слози.“*

Александар, гимназијалац- *„ Поздравља вас све Аџа. Поздравите моју другарицу Даницу.“*

Павле Ивановић- *„Тата, ја и Миша смо у топовским шупама. Донеси нам ручак, неки џемпер и неки ћилим . Донеси нам у теглици пекмез. Паја.“*

Јаков Медина- *„ Лебац сутра немојте послати!“*

фото: Наталија Антонијевић

Крвава бајка

Било је то у некој земљи сељака
на брдовитом Балкану,
умрла је мученичком смрћу
чета ћака
у једном дану.

Исте су године
сви били рођени,
исто су им текли школски
дани,
на исте свечаности
заједно су вођени,
од истих болести сви
пелцовани
и сви умрли у истом дану.

Било је то у некој земљи сељака
на брдовитом Балкану
умрла је мученичком смрћу
чета ћака
у једном дану.

А педесет и пет минута
пре смртног трена
седела је у ћачкој клупи
чета малена
и исте задатке тешке
решавала: колико може
путник ако иде пешке...
и тако редом.

Мисли су им биле пуне
истих бројки
и по свескама у школској торби
бесмислено лежало безброј
петица и двојки.

Прегршит истих снова
и истих тајни
родољубивих и љубавних
стискали су у дну џепова.
И чинило се сваком
да ће дуго
да ће врло дуго
трчати испод свода плава
док све задатке на свету
не посвршава.

Било је то у некој земљи сељака
на рдовитом Балкану
умрла је јуначком смрћу
чета ћака
у истом дану.

Дечака редови цели
узели се за руке
и са школског задњег часа
на стрељање пошли мирно
као да смрт није ништа.

Другова редови цели
истог часа се узнели
до вечног боравишта.

Десанка Максимовић

је рођена 16. маја 1898. у селу Рабровици, у околини Ваљева. Отац јој је био учитељ.

Основну школу и гимназију завршила је у Бранковини и Ваљеву. После Првог светског рата уписује се на Филозофски факултет у Београду где студира светску књижевност, општу и историју уметности.

Када је 1923. године дипломирала постављена је за суплента у Трећој женској гимназији у Београду. Једну годину је провела на усавршавању у Паризу као стипендист француске владе. Кратко ради у Учитељској школи у Дубровнику и онда прелази у Београд где као професор ради у Првој женској гимназији. Почетком Другог светског рата добија пензију, али се у службу враћа 1944. и у истој школи остаје до коначног пензионисања 1953. године.

Поводом њене смрти писали су: „Срце Десанке Максимовић стало је 11. фебруара 1993, најпространије и најплеменитије срце за које се зна на овим нашим просторима. Срце нештедимице поклањано свима, није се трошило, већ се ширило и богатило од тога давања. Бивало је пространије и приступачније за све. То срце, главни јунак поезије Десанке Максимовић, одселило се у вечност народног памћења.“

Десанка Максимовић је била песник, приповедач, романиста, писац за децу, а повремено се бавила и превођењем, махом поезије, са руског, словеначког, бугарског и француског језика. Њена поезија, приповетке, романи, књиге за децу превођени су на многе језике, а поједине песме се налазе у антологијама поезије разних народа. Више пута је награђивана нашим најзначајнијим књижевним наградама. Прво признање добила је 1925. за песму „Стрепња“ на конкурс часописа „Мисао“. Била је члан Српске академије наука и уметности од 1959. год.

Запис Десанке Максимовић о рађању песме „Крвава бајка“

„...Чешто сад мислим како тај човек сатворац песме која се, док је он још говорио, родила у мени. Да сам о догађају дознала преко радија или новина, зацело би песма била сасвим друкчија, не би никла тако у магновењу, као што се отме вапај или кане суза. Било ми је као да ми је каква птица донела тај страшни глас, ако не јединој мени, онда првој мени. Раставивши се од непознатог, мада сам горела од жеље да тек рођену песму забележим, нисам се могла одмах вратити кући да то учиним. Имала сам потребу да лутам улицама, да час записивања песме одложим, као да сам се бојала да ћу при записивању пореметити нешто у њеном складу. Цео сат сам је пажљиво носила у себи, као што неко носи на длану препуну чашу, и затим сам је код куће записала узбуђенија него кад сам прве своје песме бележила почињући као летописац: Било је то...

...Мислим да је за песму боље што за време крагујевачке трагедије нисам била тамо, што сам све видела очима срца и маште, што сам била принуђена да саопштим само суштину, која ми се одмах приказала као каква крвава бајка: неколико стотина ђака рођених исте године, можда и истог дана, вршњаци по времену кад су ушли у живот, ако се тако може рећи, вршњаци и по часу кад су отишли из живота...“

Марија Марић

Тог тужног дана...

**Октобар 21. дан је туге и жалости,
Ученике су стрељали без милости!
Болном смрћу све су душе умирале,
Док су капи крви на земљу падале...**

**Стрељани су немилосрдно, окрутно,
без разлога, кобним поводом – неправедно!**

**Међу ђацима је било мојих вршњака,
малих и великих, безбрижних ђака...**

**Тада су моји вршњаци живот дали
како би ми сада у слободи живели...
Дали су живот за нашу будућност,
за нас, за наду, за нове генерације!**

**Присећајући се овог тужног догађаја,
многобројних угашених младих живота,
пишем ове редове скромне и недостојне...**

**Знам да никада нећемо ове јунаке
забораву препустити
због њихове жртве, борбе,
због њихове неизмерне храбрости!**

Анђела Николић

Тужан сан?

**Освану дан...
и одлете један чудан сан,
а јасан као дан!**

**Лошији не може бити,
своје вољене изгубити!**

**Чета малена
на тешким мукама беше,
јер грешке нема....**

**Дечака редови цели...
мирни... храбри...
у очи смрти погледали.**

**Тежак рафал...
злочиначки звук...
а онда мученика
болни јаук...**

**За руке се узеше...
другови сви...
и у вечно боравиште,
заједно одоше!**

Фото: Наталија Антонијевић

ЧУВАРИ МУДРОСТИ - ДАРОДАВЦИ ЗНАЊА

„У људском духу има великодушности, једно од њених лица је лице учитеља...“

Интервју

Наставница енглеског језика - Марија Србуловић

Новинари: **Владимир Љубомировић, Иван Белић**

Увек нас у школи поздрави осмехом и прати брижним погледом... Учи нас тајнама најзаступљенијег језика у свету. Волимо је јер је увек ту за нас... наставница Марија.

Ево шта смо је питали....

Шта Вас је привукло да студирате енглески језик?

-Енглески језик сам заволела још у основној школи. Имала сам наставницу која је пуно волела децу и радила је са нама на најбољи могући начин, у то време. Касније сам у средњој школи имала наставника који нам је енглески језик предавао на специфичан начин. Иначе волим да радим са децом, па када спојите први и други разлог добијете одговор.

Колико дуго радите овај посао у школи?

- Овај посао радим тринаест година.

Да ли сте задовољни Вашим послом у школи?

- Понекад је тешко ускладити обавезе и пружити максимум у раду јер је потребно да човек буде мотивисан, али моја мотивација сте ви, ученици, па своје задовољство налазим у томе.

Коју музику волите да слушате?

- Зависи од расположења. Не смета ми ни народна, ни забавна. Музика је нешто што вас испуни у сваком тренутку.

Који су Вам омиљени певач и певачица?

-У моје време, а било је то давно, поп-дива била је Мадона, тако да је она и даље међу некима које памтим, волим и слушаам, а од певача Тоше Проески.

Који Вам је најбољи разред током досадашњег рада?

-Не могу да издвојим разреде, сви су на неки начин и добри и лоши. А памтим, наравно, своју прву генерацију којој сам била разредни старешина.

Како Вам је било првог дана у школи и да ли се сећате неког догађаја из свог школовања?

-Мој први дан у школи?!...Јако давно је то било, али претпостављам да сам била узбуђена и срећна јер сам волела да идем у школу, а догађај...па, било је ту и тужних и лепих, али превише дуго би трајала прича.

Колико пута сте били разредни старешина?

- Разредни старешина сам била три пута.

Да ли сте некада били у Енглеској?

- Нажалост не, али била сам у Шпанији где се енглески изузетно добро говори и било је то занимљиво искуство.

Да нисте наставница енглеског језика чиме би сте се бавили?

- Да нисам наставница енглеског језика највероватније бих била психолог или се бавила професионално неким спортом.

Да ли Вам се свиђа интервју?

- Да, питања су вам лепа и вратила су ме у прошлост, у неко лепо време учења, студирања и првог дана на послу.

Да ли имате неку поруку за своје ученике?

-Образовање је веома битно у животу и никада немојте одустајати после прве препреке. Увек идите уздигнуте главе и поносно кроз живот, али будите праведни и према себи и према другима, да би сте били поштовани и вољени.

Захвални смо наставници Марији на издвојеном времену и пријатном разговору.

Интервју

Наставник географије - **Александар Влаховић**

Новинари: **Катарина Будић, Вишњица Марјановић**

На свету постоји много лепих градова, држава, занимљивих људи, култура и обичаја, знаменитости...И када би целог живота путовали можда не би успели да све то видимо... Али на крилима узбудљивих прича нашег наставника географије стижемо свуда...Откривамо и тајне које крије наша планета и упијамо сву лепоту земље која нас окружује. Хтели смо, ипак, да сазнамо још нешто о нашем наставнику...

Да видимо сада како наставник одговара када ми постављамо питања...

Због чега сте одлучили да предајете географију?

- Многе љубави човек једноставно не разуме, дешавају се, али поуздано знам да је први час географије на коме сам био присутан постао пресудан да предмет географију заволим за цео живот.

Шта волите у свом послу?

- Волим младе људе жељне знања.

Колико су ученици заинтересовани за географију?

- Верујем да је заинтересованост ученика за предмет географију велика. Често ученицима говорим да је географија много више од наставног часа јер нас окружује, ми смо географија и зато представља део опште културе.

Ког путовања се сећате и где би сте волели да путујете?

- Најрадије се сећам летњих распуста на мору, али док сви сањају о далеким, топлим морима, белом песку и париским улицама много лепих места у нашој околини остаје непознато. Треба упознати своју земљу.

Да ли волите филмове и који Вам је омиљени?

- Да, волим да гледам филмове, а мој омиљени филм је „Пут око света за 80 дана“.

Да ли волите аутомобиле?

- Да! Наравно!

Која Вам је омиљена књига и коју би сте нам препоручили?

- Сви романи школске лекире су са разлогом постали обавезно штиво ученика основне школе. Прочитајте дело „Мали принц“ па ћете сазнати зашто је детињство лепо.

Да ли пратите спорт?

- Да. Пратим спорт и сматрам да је неизоставни део животне свакодневнице савременог човека.

Да ли имате неки хоби?

- Мој хоби су љубав према планинама и читању.

Шта Вам је најважније да деца науче од Вас?

- Озбиљност у раду, одговорност у извршавању обавеза, љубав према људима и осећај одговорности за сопствену будућност.

Чиме би сте с бавили да нисте наставник?

- Опет бих желео бити наставник.

Да сте директор шта би сте променили у школи?

- Најпре ви, ученици, и ми, наставници, морамо много тога променити у нашем раду, учинити га бољим и успешнијим. Тада директор школе не би требало било шта да мења.

Какве иновације/промене планирате у настави географије?

- Оснажити самостални рад ученика.

Да ли неку генерацију ученика посебно памтите?

- Свака генерација ученика са собом носи сећања на лепе и мање лепе тренутке. Нећу их посебно издвајати јер их једнако поштујем.

Да ли имате неку поруку за ученике?

- Немојте да заборавите да никада нећете бити млађи, безбрижнији и срећнији – данас сте деца, а сутра одрасли људи. Школа је место које вам даје шансу да сутра постанете поштени. Зато, паметне главе, међу игром и првим симпатијама направите довољно простора и у њега сместите школско знање и лепо понашање.

Захваљујемо наставнику Александру на искреном разговору и посвећеном времену.

фото: Анђела Николић

Душан Чорболоковић- Душки

Новинари: **Наталија Антонијевић и Снежана Павловић**

Поред наших наставника у школи постоји још неколико особа без којих школа не би могла да ради. То су људи који пуно пазе на нас. Труде се да нам буде топло и чисто и да будемо сити. Један од њих је наш пријатељ – Душки. Хтели смо да га мало боље упознамо...

Колико година радите у школи?

- Десет година.

Да ли Вам је тешко да радите у школи?

- Није ми тешко. Мора да се ради.

Где бисте волели да путујете?

- Да путујем...? Па нигде посебно...

Која је Ваша омиљена песма?

- Волим све песме групе „Бјело дугме“

Чули смо да редовно гледате утакмице. Коју утакмицу посебно памтите?

- Ону када је Звезда постала првак...

Да ли Вам се свиђа посао који радите?

- Посао као посао... Свиђа ми се... Чим радим.

Да ли волите да играте фудбал?

- Волим ја фудбал, али више нисам млад па је мало теже.

Ма свим и свачим сам се ја бавио...

Сви знамо да волите псе. Због чега?

- Волим псе. Једноставно је: Пас је човеков најбољи пријатељ.

БАЧНИ КУТАК

Весела рубрика са нашим радовима !

РАЗМАЖЕНИ КРАЉЕВИЋ

Некада давно на прелепом двору живели су краљ и краљица са својим сином. Поред велике љубави која му је пружена млади краљевић није никада био задовољан.

Једног јутра краљ и краљица одлуче да га пошаљу на село код једне породице, а њему су рекли да иде на школовање. Млади краљевић је био пресрећан и није могао да дочека дан поласка. Када су га краљевске кочије довезле у село он је био зачуђен и још више разочаран што је ту и остављен. Дани су пролазили, а краљевић је напорно радио и извршавао задатке које му је породица у којој је живео задавала. То нису били лаки послови, пошто је краљ наредио породици у којој му се син налазио да буду најтежи и исцрпљујући. Краљевић је морао све те послове да обави и то без размисљања да ће се нешто променити. Пошто је он мора да иде и у италу код крава, једног јутра крава је проговорила и рекла му је како је овде много тежак живот и мора пуно да се ради, а да је он на двору у свему уживао, али није знао да цени и да поштује све оне који су му пружили љубав, подршку и разумевање. Месеци су пролазили, а млади краљевић је научио животну лекцију, да мора да цени оно што му је на двору пружено, а посебно љубав оца и мајке. Писмо које је послао својим родитељима са молбом да га врате, иако је заволео људе код којих је био и научио да цени и сиромаштво, отац му је одобрио повратак. Стигавши на двор млади краљевић је поздравио прво сељане са којима је дуго причао и искрено им се дивио. Посматрајући то краљ и краљица су били пресрећни, знали су да је спреман за живот и да ће његове одлуке увек бити исправне. Краљ је био срећан што ће круну предати сину који је на то и спреман и који је заслужио.

Млади краљевић научио је животну лекцију и оженио се прелепом принцезом и тако срећни и поносни живели су дуго и срећно у слози.

Владимир Љубомировић VI-1

Александра Драгомировић
Градићемо мостове пријатељства

Осећам се јако узбуђено. Прелазим преко једног од највећих мостова. Истанбул је јако леп град. Путујем са својом породицом до места на коме ћу провести део летњег распуста.

Већ на улазу у хотел осећала се удобност. Када бих увече легла у кревет размишљала бих о томе шта раде моји другари из школе.

Сунце се пробија кроз облаке. Одморна, одлучила сам да одем да прошетам. Док сам шетала сокаком угледала сам једну плавокосу девојчицу. Боравила је у хотелу до мог. Уз лепе речи поздрава разишле смо се. То је био почетак новог пријатељства. Касније је то прерасло у јако лепо дружење. Биле смо у стању да причамо сатима, чак и када се светла погасе. Плавокоса девојчица била је пореклом из Србије, али је живела у Француској.

Да би градили мост, потребне су цигле. тако је потребно уградити део себе и своја осећања у пријатељство. Као што мост остаје заувек тако ће и наше пријатељство. Пријатељство је као велика грађевина коју није лако срушити.

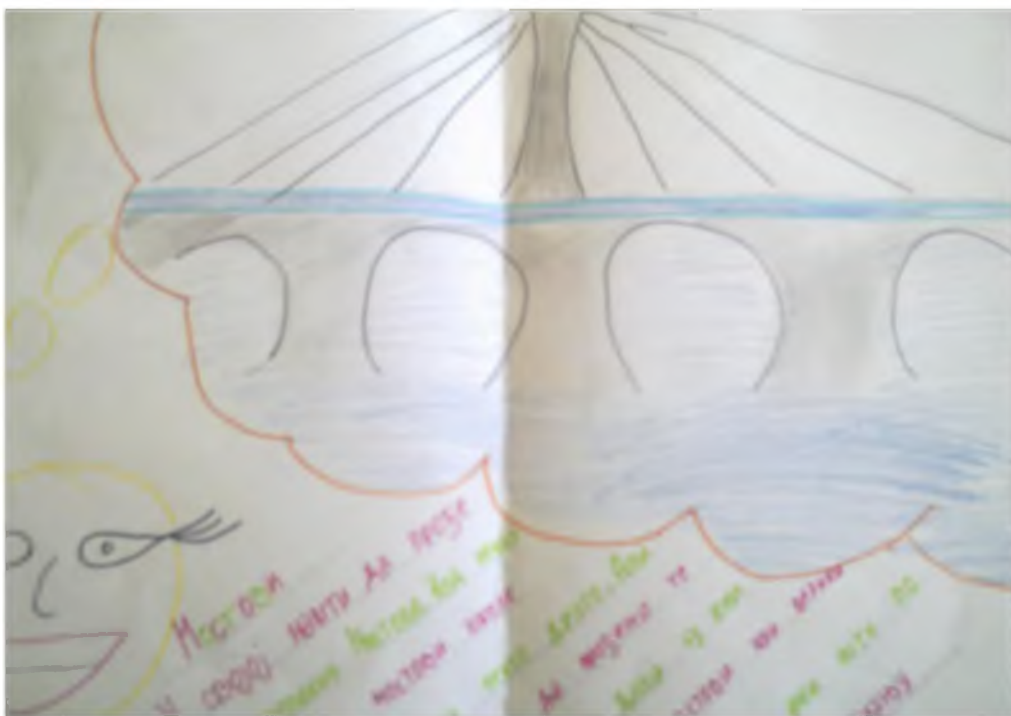
Тако смо се нас две сваке године виђале. Градити мост пријатељства није лако. Мора да се негује. И пријатељство као и мост се тешко гради, али непажњом може и да се сруши.

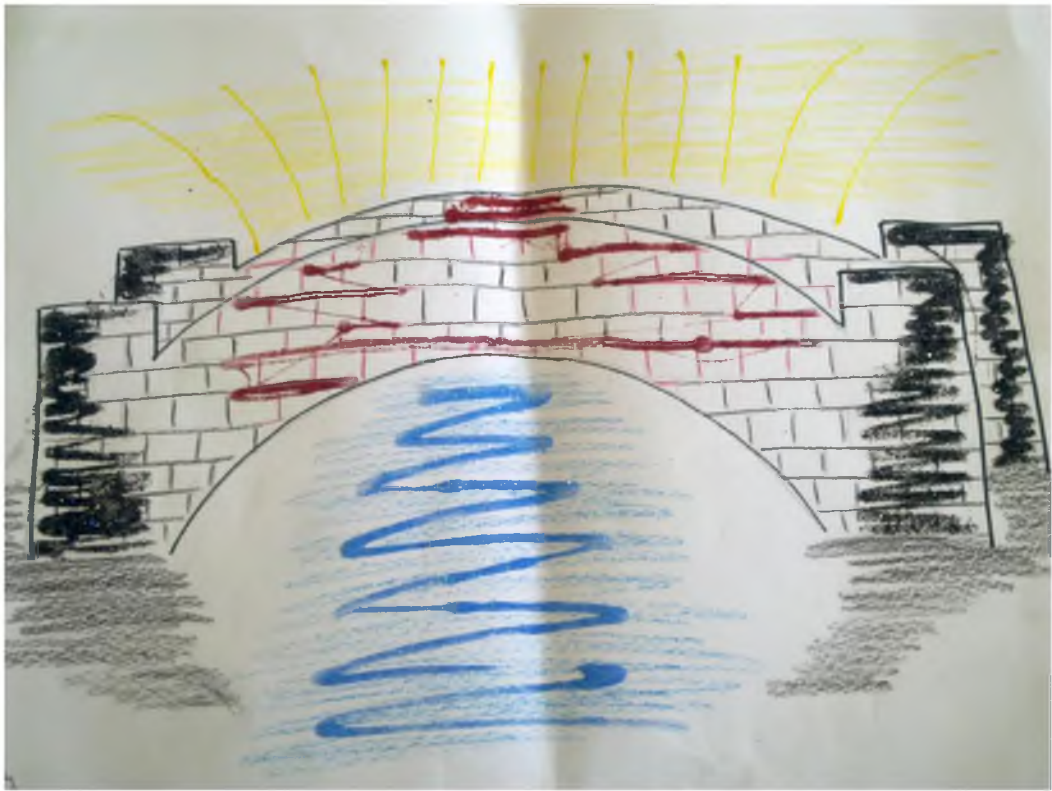

Аутор слике: Владимир Љубомировић

Радови ученика 6-1

Тема: Мостови

Мала Брестовљанка

Ученици одељења 6-1 учествовали су на конкурс у оквиру манифестације „Дани ћирилице“. Најзапаженији је био рад наше другарице Катарине Будић под називом „Мала Брестовљанка“.

Рад је лутка висине 30 центиметара, направљена потпуно од платна и представља девојчицу у народној ношњи карактеристичној за Брестовац. Рад је представљен на изложби у Баваништу јуна 2012. Нама је остала само фотографија рада.

„Од куће до школе, од школе до куће увек се понешто шапуће, шапуће“

Моја прва симпатија

Свако је од нас у животу имао по неку симпатију. Па тако и ја. Био сам мали, али сам имао прелепу симпатију, која ми је остала у сећању. По мени је симпатија нешто лепо, нешто што те чини срећним. То је кад сав поцрвениш и почнеш да муцаш када видиш ту особу. Та девојчица живи у мом комишлуку и сада ми је све чудно, јер то је била симпатија о којој сам много размишљао. Она је предивна, има лепе очи, леп глас и сва је нежна а име јој је прелепо и то Марија. Мени је било довољно само да је видим, нисам морао ништа да причам с њом, била је увек насмејана и весела. Радо се сећам тога и врло сам поносан на себе што сам имао прелепу симпатију. Морам да признам да и дан данас када видим Марију није ми све једно, јер моје срце заигра. Понекад помислим да сам и ја њој можда био симпатија, али волео бих да никад не сазнам. Сада се доста дружимо и када имамо слободно време ми се играмо. Знам да је то нешто лепо и да ћу се радо сећати тога и кад порастем. Биће ми сигурно све то чудно, па можда и смешно, али мени је врло драго што ми је Јелена била прва симпатија. Ову симпатију нећу никада заборавити и увек ће у мом срцу имати своје место.

И данас после доста времена, мени је много драго што сам имао предивну симпатију коју носим у срцу. Она је прелепа и зато ми је и била прва симпатија.

Владимир Љубомировић VI-1

Анђела Николић

Око у срцу

У свачијем срцу
постоји једна тајна.
Ту тајну само срце зна.

То је један прамичак косе
и одсјај неког мајушног ока
које ти наду да.

Аутор: **Милана Човикановић**

Чувар срца

Седела је снм на градском бејоку
ветар је носио мирис њене косе
Њенова рука на њеној крече,
обоје исти осмех носе.

Око вратица јој сивава свој ланцић
Каже да га увек уз срце носи
Он сутра одлази из града
Пуси сузу и помислу је по коси!

Она си гаде само да га меда нежним
лицем, не осмехује се више
Чак и ветар пресиладе да дува
Посвајало је све ишше

Кад је осетила загрљај снажан на рамену
лице мило, али сва та чаролија
несмаће кад јубиро буде било.

Чак и она зна да више неће добити
Полуд јој се у даљини гуди,
али она наду не губи.

Сама у сну

Све што пожелим – мени може да се деси!
Да ујутру се пробудим на туђој адреси.
Да будем принцеза у најлепшем дворцу.
Када досада ме ухвати да се купам у новцу.
Требало би принц сада да ме зове...

А Л И.....

Кад затворим очи и пустим се у СНОВЕ!

ВЕСТИ

Лутајући репортери: **Маја Палковић, Душан Николић**

Вредне руке чуда чине!

Учитељица Невенка Петровић осликала је зид фискултурне сале школе у Брестовцу. Сваког дана веселе слике измаме нам осмех. Чувајмо ово уметничко дело и поштујмо труд наше учитељице!
Браво!

Са осмежом у школу!

Стижу похвале за труд. Сајт наше школе проглашен је за најбоље уређен сајт! Браво за све који се труде и уређују сајт! И ми смо спремни да дамо свој допринос!

Најбољи смо, најбољи!

На стадиону Рудара у Бору 6. октобра 2012. у 11 часова, одиграна је фудбалска утакмица између екипа Брестовац и Кривељ. Брестовац је победио резултатом 1:0.
Гол је постигао наш друг, Иван Белић.

И даље најбољи, овај- најбоље!

Рукометашице Брестовца су 7. октобра 2012. у 16 часова победиле рукометашице Бора резултатом 18:11.

Изложба кућних љубимаца!

У четвртак 11. октобра у 13 часова ученици одељења б-1 организовали су дружење са кућним љубимцима. Представљени су: Меда, Лео, Миа, Пино, Жућа и Грицко.

СВЕТ СПОРТА

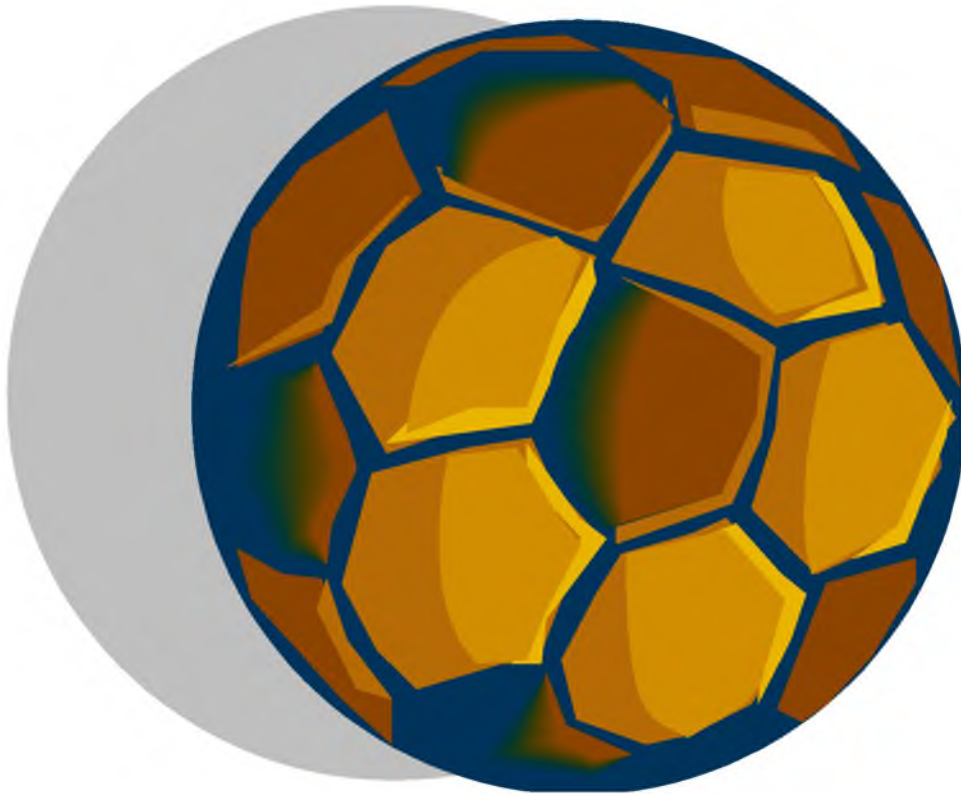
Да ли сте знали да је прошле сезоне титулу најбољег фудбалера Европе однео Шпанац Андрес Иниеста?

Да ли сте знали да је Црвена Звезда најуспешнији српски клуб? Освојила је 25 шампионата и 24 купа. Године 1991. Звезда је освојила Куп европских шампиона у Барију у Италији и Интерконтинентални куп у Токију.

Да ли сте знали да фудбалски клуб Црвена Звезда основан 1945. године?

Да ли сте знали да је Омладински фудбалски клуб Брестовац настао 1946. године? То је јако квалитетан клуб са пуно талентованих играча. У последњој утакмици остварили су победу резултатом 3:0.

Новинар: Никола Бугариновић

Од када постоји спорт?

Спорт је играо различите улоге у различитим временским периодима. Историја спорта нам омогућава да боље сагледамо и преиспитамо наше погледе на спорт, да сагледамо све његове аспекте и развој кроз историју.

Појам спорт је мењао своје значење кроз историју. У прошлости под појмом спорт подразумевало се стрељаштво, лов и риболов. Након тога тај појам означава тимске игре, екипне спортове и појединачне физичке активности, а сада покрива широк распон како физичких тако и психичких активности. Постоје: атлетика, фудбал, кошарка, одбојка, рукомет, тенис, пливање, шах, голф, стрељаштво, стреличарство, ауто-трке, гимнастика...

Када је и како настало скијање?

Већина познавалаца зимских спортова каже да се не може одредити тачан датум настанка скијања. Наиме, има оних који мисле да овај спорт постоји од када и човек. Сматрају да је наш далеки предак док је учио да се спазиви у природи упоредо и учио да скија. Овај спорт је јако популаран, али захтева вежбање и опрез, јер због непажње може доћи до прелома ноге, руке или вичме. Али је у суштини јако забавно скијати.

Шта знамо о уметничком клизању?

Настало је средином 19. века. Први познати клизач у овој дисциплини био је Роберт Џонс. Форму и стил клизања измислио је амерички клизач Џексон Хајнс, који се сматра оцем уметничког клизања, оне је представио своје слободне и задивљујуће технике средином 1860. год. Ово је спорт који захтева опрез и напорно вежбање.

Представљамо Кошаркашки клуб Партизан

Кошаркашки клуб Партизан из Београда је најтрофејнији српски кошаркашки клуб и један од најбољих клубова Европе. Током свог постојања освајао је бројне трофеје, национално првенство 17 пута, национални куп 11 пута, регионалну Јадранску лигу 4 пута, Куп Радивоја Кораћа 3 пута итд.

Припремила: Милана Човићковић

ПРЕДСТАВЉАМО СВОЈЕ КУЋНЕ ЉУБИМЦЕ

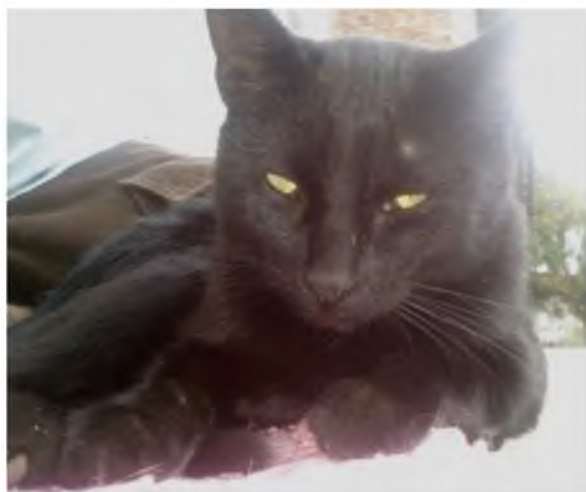
Вишњица Марјановић представља своје љубимце:

Имам два папагаја мужјака и женку. Зову се Мики и Вики. Мики је добио име по мом брату, а Вики по мом надимку. Жуте су боје и разликују се по томе што мужјак има јачу боју и крупнији је. Када певају потсећају на козицу отуда и назив њихове врсте. Воле да једу сунцокрет без соли. Волим моје папагаје је и они воле мене, а и веома су занимљиви.

Марија Марић представља свог љубимца:

Мој љубимац је маца. Има зелене очи и црну длаку. Зове се Смрда. Знам да је шашаво, али када је био мали упао је у блато и почео тако да смрди. Без обзира на то ја га пуно волим. Спава напољу на свом ћебенцету. Умиљат је и воли да спава.

Никола Бугариновић представља све своје љубимце:

Имам пса по имену Лана. Има шест година. Чувам и њено младунче Грицка. Има осам месеци. Родио се на Божић.

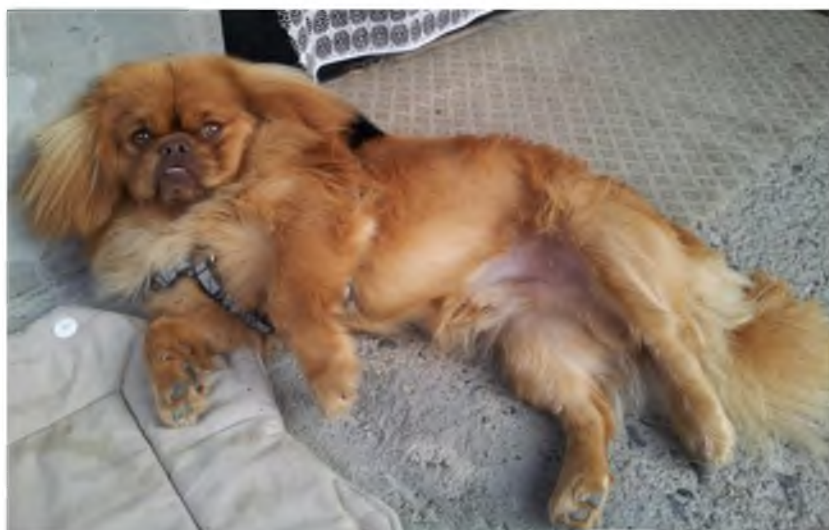

Имам и два мачета по имену Мима и Мими. Имају месец дана. Чувам и њихове родитеље Гарфија и Цану. Они имају три године. Имам и два голуба, мужјака и женку по имену Роки и Мица. Добио сам их на поклон и неznam колико су стари. Имам и папагаја Жућу. Има једну годину.

Маја Палковић представља свог љубимца:

Мој кућни љубимац се зове Лео. Он је пекинезер. Много је слadak и меден и много га волим. Воли да се мази и да се игра. Има своје играчке. Воли да се шета, а када ја одем у школу он тугује. лаје непознате људе. Воли да трчи и да се купа, а ужива када га чешљам.

Милана Човикановић представља свог љубимца:

Свако дете треба да има свог љубимца, свог пријатеља и друга за игру. Мој љубимац се зове Хаски. Раса је Сибирски хаски, а и тако му је име. Има прелепе смеђе очи и бујну црно белу длаку. Воли пуно да једе, а онда воли да се наспава. Надам се да и Ви имате љубимца који Вас воли као мене Хаски.

Анђела Николић представља своје љубимце:

Реч је о мом мазуљку- Мацану. То је бели мачор са пругатим, црно-белим репом. Има зелене очице. Спава скоро по цео дан, а нјчешће на леђима. Воли да спава на мојим ногама или леђима, нарочито током зиме. Воли да једе, али и добро лови. Када жели да изађе напоље „удари“ ме шапицама и мјауче. Најслађи је када преде. Ма он је савршени мачор без мане. Имам и шарпланинца Мазу. То је женка стара четири године. Али толико је немирна да ми није дозволила да је сликам.

Наташа Србуловић представља своје љубимце:

Имам једног мачка који се зове Жућко. Има плаво-зелене очи. Једе храну за маце из своје сиве чиније. Воли да се мази, да се игра, да спава на мом кревету. Понекада гребе, када оштри нокте, пење се позавеси, и понекада донесе бубе у моју собу. Ипак ја га много волим! Имам и две дивне куце, а то су Лоли(Дебала) и Бела(Лепота). Лоли је мала и браон боје. Изгубила је око. Бела је већа и светле боје и има браон окице. Плашљива је. Волим их много! Дивне су!

Снежана Павловић представља свог љубимца:

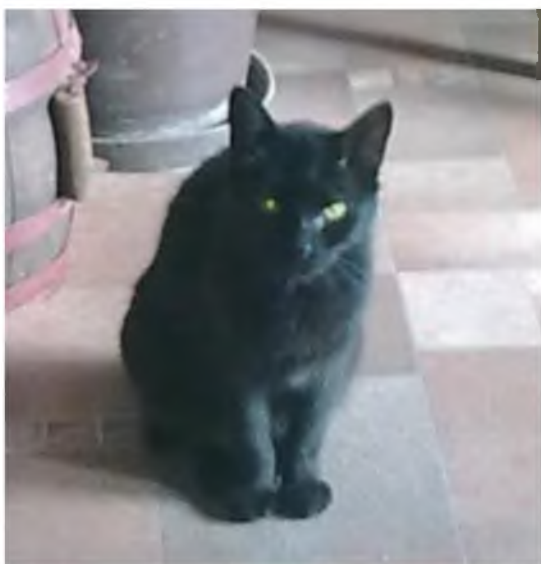
То је маца која се зове Мица. Има белу длаку и сиве тачкице, плаве очи и сив реп. Има 4 месеца. Воли да се мази и да скаче свуда. Мрзи кучиће и бежи од њих. Немам њену слику. Не воли да се слика.

Наталија Антонијевић представља своје љубимце:

То је мали, неваљали мачак Грицко. Жуте је боје. Има прелепу длаку. Зашто је добио име Грицко? Стално је гладан, стално гребе врата и мјауче и тражи да ручка. Не могу да спавам због њега. Највише воли грануле. И поред тога ја га много волим. Нема лепше маце од њега! Имам и пса који се зове Бели.

Катарина Будић представља свог кућног љубимца:

Мој кућни љубимац је мачка Цица. Има зелене очи и веома кратак реп. Питате се зашто. Упала је у мишоловку и остала без репа. Много је волим јер је луцкаста и воли да се игра. Највише воли да се игра са хемијскама. Стално је поред мене, када сам тужна или бесна. Довољн ми је њен благи поглед и буде ми боље. Моја Цица и ја смо као једна душа и разумемо једна другу.

Драги Јовић представља свог љубимца:

Мој пас се зове Луна. Има две године и то је златни ретривер. Много воли да се игра и мази. Када с не играм са њом тужна је и само лежи. Воли да једе храну за псе, али и супу и смоки. Воли да се купа и има свој шампон. Воли када јој бацим штап и онда она трчи да ми га донесе. Нема буве јер носиогрлицу. Мом брату грицка панталоне, а мени патике. Волим је јер је слатка и лепа и што ми се радује и маше репом. Ускоро би требало да добије мале куце. ја се томе веома радујем.

Миљан Калиновић представља своје љубимце:

Имам два пса Ленија и Дону. Лени је царски пекинезер. Мали је и несташан. Научио сам га основне ствари, да да шапу. Послушан је када се љутим на њега. Дона је ротвајлер. Добио сам је на поклон од бабе и деде за десети рођендан. Велика је, опасна и много једе и чува своју храну. Нисам их сликао, пробао сам да их нацртам.

Александра Драгомировић представља своје љубимце:

Имам два кућна љубимца. Први је мој пас Бен, а други је опет пас Рекс. Када је Бен био мали био је сићушан и слadak, а сада је тако велики, а опет слadak. Највише воли да трчи. Није ми јасно због чега, али мислим да веома воли цвеће. Сваке недеље откине по један цвет и у сласт поједе. Рекс воли да се прави важан. А толико је љубоморан! Изгледа као мала, браон лоптица. Највише воли да се ваља по трави. Када га неко изнервира он улази у кућу. А уме да позира за сликање!

Душан Николић представља свог љубимца:

Мој љубимац је златни ретривер Мита. Помало је лењ и воли пуно да једе и да спава. Паметан је и леп. Не трпи да га неко гњави и мучи. Воли да се игра са својом лоптицом и ђебенцетом.

Иван Белић представља свог љубимца:

Имам пуно љубимаца, али ми је омиљени Меда, мој пас. Дobar је и по цео дан би могао да се игра и једе. Када види мене или мог брата скаче од среће. Има црно крзно са мало браон боје на шапама и репу. Када га погледате његове смеђе очи моле да га мазите. Увек је весео и насмејан, али када отвори уста виде се његови бели, оштри зуби. Не воли да се купа и просипа сву воду околу. Одмах се испрља. Мало је блесав јер спава са мачкама. Мени је посебан јер га чувам од његовог рођења.

Владимир Љубомировић представља своје љубимце:

Имам два пса. Први је сибирски хаски- Муња. Снажан је и јак, има дугу, густу, сиву длаку. Велика је маза. Воли да једе, трчи и спава. понекад га зовем Муња-Луња. Други пас је Цана. Снажна је и јака. Она је шарпланинац. Има дуге ноге и густу, браон длаку. Волим са њом да се играм. Имам и четири маце. Прва је Оливер. Брз је, умиљат, леп. Има црно-сиву длаку. Не могу са њим да се пуно играм јер је много немиран. Друга маца је Лирија. Брза и умиљата маца. Најмирнији од маца је велики мачор Изи. Има црно-белу длаку. Са њим се најчешће играм. Имам и шарену мацу Лору. Воли да једе, спава и трчи и личи на дивљу мачку.

Надамо се да Вам је било занимљиво да читате о нашим мезимцима!
Брига о животињама оплеменењује и развија осећај одговорности!
Од њих учимо о храбрости, сналажљивости и верности!

аутор слике: Владимир Љубомировић

Уживали смо припремајући овај лист.

Надамо се да Вам се допао!

Хвала!

Поздрав од редакције листа „ЧАРОЛИЈА**“**

Одељење VI-1